

*Μία ανάμνηση
πικρή, που κάποτε,
κάποιος την
πέρασε για αγάπη.*

ΟΤΑΝ ΤΟ ΜΑΖΙ ΠΛΗΓΩΝΕΙ

ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΠΡΟΒΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ: Όταν το μαζί πληγώνει
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Βικτωρία Προβίδα
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Βασιλειάδου
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Βικτωρία Προβίδα
Copyright © 2024 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-58-4

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

Βικτωρία Προβίδα

ΟΤΑΝ ΤΟ ΜΑΖΙ ΠΛΗΓΩΝΕΙ

Εκδόσεις Έξιν

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Το μυθιστόρημα είναι αφιερωμένο σε όλες τις γυναίκες που κακοποιούνται και σιωπούν. Αν η μυθοπλασία βοηθήσει έστω και μια από αυτές, να αντισταθεί στην κακοποίησή της, θα έχει επιτύχει τον στόχο της.

Βικτωρία Προβίδα

Ιούνιος του 2014

Ξημέρωνε. Ο ήλιος πρόβαλε δειλά, βάφοντας τον ουρανό με φωτεινά χρώματα. Η Έλλη καθισμένη στη βεράντα της, ατένιζε το βάθος του ορίζοντα, εκεί που ενωνόταν το ανοικτό γαλάζιο του ουρανού με το βαθύ μπλε της θάλασσας. Γύρω σχεδόν απόλυτη σιωπή, μόνο οι κραυγές απ' τα γλαροπούλια έρχονταν να σπάσουν τη γαλήνη του τοπίου. Ήταν μόνη. Κυριολεκτικά, αληθινά, για πρώτη φορά. Μέχρι χθες υπήρχε σε μια σχέση, έχοντας θεωρητικά έναν σύντροφο. Πολλά τα χρόνια της προσποίησης, της σιωπής, της ανοχής. Καμιά φορά, είναι προτιμότερη η μοναξιά. Όταν το «μαζί» πληγώνει, τα δεσμά πρέπει να σπάζουν, η υπομονή να φτάνει στο τέρμα της.

Τώρα ήρθε επιτέλους η ώρα να υπάρξει, να αυτονομηθεί, να σταθεί αποκλειστικά στα πόδια της. Παράξενο που της φαινόταν! Εκείνη, η Έλλη της υπομονής, έγινε Έλλη της ανυπομονησίας, της ανε-

ξαρτησίας, οδηγός του καραβιού της ζωής της, που για πολλά χρόνια, δεν είχε μάθει να κατευθύνει στα λιμάνια των επιθυμιών της. Ζούσε για το «εμείς» ή σωστότερα για το «εκείνοι», οι εστεμμένοι από αυτή πρωταγωνιστές, οι έχοντες προτεραιότητα, οι άλλοι, πάντα οι άλλοι. Μα ξύπνησε από τον λήθαργο, βγήκε από το τέλμα, πήρε απόφαση ότι αξίζει έστω λίγο, μα σίγουρα όχι λιγότερο απ' τους υπόλοιπους. Το μουρμούριζε ψιθυριστά, το άρθρωνε δειλά, το φώναζε δυνατά. Θα τα κατάφερνε, θα ζούσε με τις αλήθειες της, έστω κι αργά. Αλλά, τι θα πει αργά; Ποτέ δεν είναι αργά! Μπορείς να κάνεις το λίγο πολύ, τις ώρες να μετράνε σαν μήνες και τους μήνες σαν χρόνια, όταν ζεις με όσα επιθυμείς, όταν αποφασίζεις ότι τα βαθύτερα «θέλω» σου έχουν τη δύναμη να πάρουν τη θέση των εξαναγκασμών σου. Ο ήλιος είχε ανατείλει πια, λαμπερός, κυρίαρχος του σύμπαντός της, ζεσταίνοντάς την και φωτίζοντας τον καινούριο δρόμο, αυτόν του μέλλοντός της.

Αύγουστος του 1986

Ήταν ένα βράδυ ζεστό σαν κόλαση. Στο σπίτι της οδού Λευκών Ορέων του Χαλανδρίου, επικρατούσε απόλυτη πouxία. Η Έλλη, φρέσκια μητέρα -το μωρό της μόλις είχε γεννηθεί- καθόταν κουλουριασμένη στο κρεβάτι. Είχε τα παντζούρια κλειστά, δίχως ένα φως ν' απαλύνει το σκοτάδι του χώρου, δίχως μια ακτίνα παρηγοριάς να απαλύνει το σκοτάδι της ψυχής της. Έκλαιγε. Δίχως ήχο. Δίχως λυγμούς. Μόνο με δάκρυα που έμοιαζαν αστείρευτα, αφού η πηγή τους υπήρχε κλειδωμένη βαθιά, στη φυλακή της καρδιάς. Η απελπισία, η απογοήτευση, η πληγωμένη περηφάνεια της είχαν χτυπήσει κόκκινο, μα έκανε σημαία της την υπομονή και τους συμβιβασμούς τρόπο ζωής, παραμένοντας σ' ένα περιβάλλον που δοκίμαζε τις αντοχές της.

Μόλις είχε ξεσπάσει πάνω της ένα κύμα αγριεμένο, σαν αυτά που γεννιούνται από το πουθενά, όμως

έχουν τη δύναμη να σε καταπιούν ή να σε πετάξουν τσακισμένο στα βράχια. Ήρθε να τη βρει από ένα χέρι που υποτίθεται ότι έπρεπε να δίνει μόνο αγάπη, το χέρι του συζύγου της. Άγγιξε το μάγουλό της που έκαιγε, σίγουρη πως η διάθλασή του στον καθρέφτη θα έκανε το γυαλί να πάρει φωτιά από το πορφυρό του χρώμα. Έτρεμε ολόκληρη. Και ντρεπόταν. Για εκείνον, αλλά πιο πολύ για τον εαυτό της. Πώς είχε επιτρέψει κάτι τέτοιο; Γιατί δεν είχε αντιδράσει; Γιατί δεν είχε ανοίξει την πόρτα να φύγει; Μα ήξερε, πάντα ήξερε. Όλες τις απαντήσεις, οι αναρωτήσεις είχαν πιο πολύ χαρακτήρα ρητορικό. Επειδή έτσι την είχαν μεγαλώσει. Να συμβιβάζεται, να υποχωρεί, να βάζει πάνω απ' όλα το καθήκον. Και το ακολουθούσε πιστά. Φυσικά, παίρνοντας τη συγκεκριμένη απόφαση, δεν φαντάστηκε τις θυσίες που θα χρειάζονταν για να εξακολουθήσει αυτός ο γάμος να υπάρχει. Τον είχε αγαπήσει τον άντρα της, ή έτσι είχε νομίσει. Πίστεψε ότι ταίριαζαν, ότι είχαν ίδιες αξίες, ότι θα γίνονταν ευτυχισμένοι μαζί.

Τώρα, όχι πολύ καιρό μετά την τελετή που τους είχε κάνει και επίσημα ζευγάρι, βρισκόταν στο κρεβάτι, σκεπασμένη ως το κεφάλι μ' ένα σεντόνι, κρυμμένη, θρηνώντας για τις ελπίδες της, καθώς τις έβλεπε να σβήνουν, να χάνονται. Τα σύννεφα στη σχέση είχαν κάνει δειλά την εμφάνισή τους λίγο πριν τον γάμο. Τότε είχε εισπράξει για πρώτη φορά δύστροπη συμπεριφορά από τον μελλοντικό της σύζυγο, όμως

ήταν μόνο ελάχιστες στιγμές, που τις προσπέρασε. Έπεισε τον εαυτό της ότι ήταν απλά άτυχες, αποτέλεσμα κακών συγκυριών και δεν άξιζε να τους δώσει σημασία. Θορυβήθηκε μεν, όμως τον δικαιολόγησε, έστω και απρόθυμα, φτάνοντας ως την εκκλησία.

Αργότερα, όταν οι ανεπίτρεπτες συμπεριφορές συνεχίστηκαν και αυξήθηκαν, πάλι δεν τόλμησε. Η λέξη «διαζύγιο» ακουγόταν φρικτή, την τρομοκρατούσε, ήταν συνώνυμη με τη λέξη «αποτυχία». «Τα ζευγάρια που ενώθηκαν ενώπιον του Θεού δεν χωρίζουν, μένουν μαζί και αγωνίζονται να ξεπεράσουν τα δύσκολα, ειδικά όταν υπάρχουν παιδιά», υποστήριζε ο πατέρας της. Αυτό έκανε κι εκείνη. Πάλεψε με νύχια και δόντια, προσπάθησε να δικαιώσει την επιλογή της, προσφέροντας στο παιδί της συμβίωση και με τους δυο γονείς του. Δεν εξέθεσε τα προβλήματα του γάμου της στα μάτια των άλλων και παρέμεινε στο περιβάλλον ενός σπιτικού, που συχνά την έκανε να αισθάνεται πως ήταν η φυλακή των προδομένων ονείρων της.

ΟΤΑΝ ΤΟ ΜΑΖΙ ΠΛΗΓΩΝΕΙ

Η Έλλη γεννήθηκε σε αδειανή αγκαλιά. Μεγάλωσε με αυστηρές αρχές και δυσβάσταχτα όρια. Δεν ήταν πλασμένη για γενναίες διεκδικήσεις και τολμηρά εγχειρήματα. Αντίθετα, είχε μάθει να υποχωρεί, να συμβιβάζεται, να συγχωρεί.

Αγάπησε υπέρμετρα και πρόσφερε τα πάντα σε εκείνον. Πίστη, φροντίδα, αφοσίωση. Έτσι πίστευε ότι έπρεπε να πράξει. Έτσι έπραξε. Έκανε υπομονή. Έδειξε ανοχή. Βρήκε τη δύναμη να κουβαλήσει φορτίο βαρύ.

Έδωσε μάχες, χαμένες οι πιο πολλές. Όπου ήρθε η στιγμή, που βρήκε το θάρρος και εγκατέλειψε όλα τα «μαζί» που την πλήγωναν και έκανε καινούρια αρχή, χτίζοντας μια νέα ζωή.

Ένας γάμος τελματωμένος, δυο σύζυγοι πληγωμένοι από τα ίδια τους τα λόγια και τις πράξεις, κι ένας έρωτας που ήρθε, έφυγε, αλλά στην ουσία δεν έσβησε ποτέ από τις ψυχές όσων τον έζησαν.

Αλήθεια, αυτό το για πάντα γιατί δεν κατάφεραν να το κρατήσουν; Πώς τα όνειρα και οι επιθυμίες μπορούν να παρασυρθούν από λανθασμένες αποφάσεις; Πώς η αγάπη ντύνεται τον μανδύα της βίας; Πώς η υπομονή καταστρέφει την ίδια τη ζωή;

